

PROLOG

Jeg hader det her.

Man tager toget ud på bøhlandet, sidder i en kupé der stinker af sved og leverpostej, læser lidt og glør på folk og ud ad vinduet. Man står af toget, tager en rutebil – en *rutebil!* – der stinker af gris og kæderyger den ene gar efter den anden og ser tomt ud på marker, gårde, jættestuer og dér står en ko og fryser her i oktober måned, hvor skyerne hænger tungt på himmelen ... hvornår er vi der? Og så kører man ind i ”centrum” af et eller andet provinshul der er så søndagstom som min hjerne efter en uges druk. Man bliver sat af med sit habengut og så er det fandeme begyndt at regne og det blæser og der. Er. Ikke. Et. Øje. I miles omkreds! Man retter på colabundene og kniber øjnene sammen, mens regnen hamrer ned på ens ansigt der er en sur citron og lur mig om man ikke står midt i en vandpyt.

Så glør man rundt for at orientere sig, hvor er jeg – hvor fanden er jeg!? – og regnen bare vælter ned som et ondsksfuldt vandfald fra helvede. Man står på noget der ligner en ... havn? Og der er ingen skilte, man tripper lidt og overvejer at tage hjem igen, begrave sig under sin dyne med en SF-bog og en pose slik, men man ved at det ikke kan lade sig gøre. Dette forehavende skal gennemføres, man har vel lidt ære i livet. Så står man der og forsøger at orientere sig i et hul der er tomt som Mars (gid jeg var der) og man ved at man må tage en beslutning, sætte sig i bevægelse og forsøge at finde ud af, hvilken vej man skal. Man tager tasken på skulderen og begynder at bevæge sig, bare for at se ud som man Gør noget ... Godt, over broen, hvor ”havnen” bliver til en å, prøv at gå den vej, så tager vi den derfra, mens man overvejer at gå i den stik modsatte vej fordi man bare. Ved. At man er på vej i den forkerte retning. Fortsæt nu, din nar, tør brillerne og se efter et skilt – der MÅ være et skilt – og der er ikke noget skilt.

Så vender man sig om, en elefantisk piruet, hovedet op, fuglebrystet frem, se ud som du ved, hvad der foregår, der er STYR på tingene. Hvor fanden er det SKILT henne, er der et skilt i dette udskud af en landsby? Man går tilbage over broen og så får man øje på et skilt uden for et hus – noget har åbent! – og på vej hen til frelsen ser man så et skilt der siger to kilometer i den retning, man er kommet fra. Elegant vending, en supertanker på afveje, og så tilbage over broen og ligeud. Mens husene brat standser op og afløses af marker og bakker og en tung ond himmel der ikke gider. Noget. Pis!

Man går og går, forsøger at se ud som om man hører til, DET gør man ikke, og vejen slår et sving og hist på vejen ser man et skilt, hvor der står rekonvalescens – hvad fanden er nu det? – og man aner ikke, hvad det betyder, slå det op! Og man tøver og overvejer om det er her, men det ligner ikke, så man går videre og ser sig om, mens man nonchalant fyrer op under en gar, mens regnen stopper og fuglene begynder at råbe i takt med miliernes tramp. Fremad kun fremad, der må komme et skilt, markerne brækker sig og så på venstre side, man tager et sving til, er der vand! En fjord, kyst, havet, vand i hvert fald og man ser ned mod en klynge bygninger der råddentgult insinuerer, at hér er der liv. Man smider smøgen og hanker op i sig selv, tjekker at tingene sidder som de skal, hestehale, lapperne på bukserne, brillerne og de løse tænder. Nu går det lidt ned ad bakke, man mærker forventningerne stige, mens regnen slår til igen. Og bygningerne viser sig at være træting og beton i en pærevælling og så står man i en indkørsel, stirrer på en græsplænemudderpøl og foran en åbner bygningerne sine arme.

Til venstre for mig ligger der en lang bygning af gulgrønt træ og beton med døre – ligesom på et motel i de tonsvis af amerikanske films, man har set – er det monstro kursisternes værelser? Og til højre er der en bygning med et langt vinduesparti og mon ikke den dør nede i den anden ende er indgangen? Jeg går hen langs vinduerne og skæver ind, men får kun min egen refleks i hovedet. Fortsæt, se cool ud, ret ryggen, stands op, se rundt som en verdensmand, tag tasken af skulderen, sæt den på jorden og tænd så en smøg og smid skoddet i en høj bue ud på muddergræsset og saml dig så sammen og gå ind ad den dør, mens du overvejer, hvad fanden du laver her. På dette sted, midt ude på bøhlandet, ned af en lang vej der slår et sving og vinden suser i træer og markerne er tavse. På dette sted, hvor man – hvis man spidser sine lyttebøffer – kan høre bølgerne brus og er det et får der bræger eller er det min hjerne der vrænger? På dette sted, denne udørk af en bondeknoldesparkerklad af en by, hvor jeg skal tilbringe det næste halve år.

På vej hen mod døren overvejer jeg febrilsk, hvad fanden jeg egentlig laver her. Hvordan fanden. Er. Jeg. Havnet. Her. Midt ude på bøhlandet?